

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.,
ve věci

žalobce: **Š. S.**, narozený dne „X“,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem,
se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního
hospodářství,
se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2015, č. j. 3867/DS/2015,
JID: 122555/KUUK/2015/Ne,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II.** V řízení o žalobě a kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 5. 2018, č. j. 78 A 29/2015-48, žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 9. 9. 2015, č. j. 3867/DS/2015, JID: 122555/KUUK/2015/Ne, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Mostu, odboru správních činností, oddělení správního (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 29. 4. 2015, č. j. MmM/051805/2015/OSČ-P/VŠ, sp. zn. OSČ-Př/009667/292/2015/VŠ, jímž byl žalobce shledán vinným z přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil porušením ust. § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu tím, že dne 21. 1. 2015 v 11:30 hodin, na silnici č. I/13 v katastru města Most, část Komořany, nedodržel při jízdě ve směru Most-Chomutov, jako řidič motorového vozidla tov. zn. BMW, reg. zn. „X“, přičemž překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci, když mu silničním rychloměrem byla naměřena rychlost 162 km/hod., po zohlednění odchylky $\pm$ 3% dosahovala rychlost 162 km/hod. Za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 7 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců a dále pak mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Současně se žalobce domáhal, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně a následně i napadené rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost jejich výroků. Z výroku rozhodnutí správního orgánu v první řadě není možné jednoznačně určit místo spáchání přestupku. Výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně totiž konstatuje, že k protiprávnímu jednání mělo dojít na „silnici č. I/13 směr Most-Chomutov“, ovšem rozhodný úsek pozemní komunikace zahrnuje rozmezí cca 20ti kilometrů, přičemž prochází úseky s odlišnou právní úpravou, jakož i odlišnými aspekty okolí, které jsou podstatné pro posouzení okolnosti přestupku a materiální stránky skutkové podstaty přestupku.
3. Žalobce dále pak rozporoval zjištěný skutkový stav, neboť se domnívá, že měření bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze, když při policejní kontrole si žalobce povšiml, že policejní vozidlo mělo podhuštěné pneumatiky. Žalobce k prokázání svého tvrzení navrhl provést další dokazování, konkrétně výslech policistů a čtení návrhu k obsluze. Správní orgán nicméně žádný z těchto důkazů neprovedl, poněvadž neměl pochybnosti, že by policisté obsluhující měřicí zařízení postupovali v rozporu s návodem k obsluze tohoto zařízení, a naproti tomu správní orgán pochyboval, že by zkušební policisté v průběhu služby nezjistili, že mají podhuštěné pneumatiky a případně riskovali rychlou jízdou. S ohledem na výše uvedené proto žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž uvedl, že součástí spisového materiálu je tiskový výstup z měřicího zařízení, který obsahuje GPS souřadnice, které nepochybně označují místo spáchání přestupku na úseku silnice č. I/13. Námitky žalobce v tomto směru proto žalovaný považuje za vykonstruované. Žalovaný rovněž nesouhlasí s tím, že by ve věci nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Zmocněnec žalobce se náležitě seznámil se spisovým materiálem v rámci ústního jednání, kdy mu byla vyhotovena i kompletní kopie spisu, který tvořily listiny, a Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

to mj. oznámení přestupku, úřední záznam, záznam o přestupku včetně fotodokumentace a výstupu z radaru s ověřovacími listy, osvědčení o absolvování odborné přípravy pro užívání předmětného rychloměru zasahujících policistů, dále protokol o ústním jednání a písemné vyjádření žalobce. Z těchto listin dle žalovaného přitom bylo možné dospět k jednoznačnému závěru o tom, kdy, kde a jak a kým byl předmětný přestupek spáchán, neboť tyto listinné důkazy tvoří kompaktní celek. K tvrzení žalobce o podhuštěných pneumatikách na policejním vozidle pak žalovaný zmínil, že každý policejní radar je pravidelně kalibrován, přičemž je počítáno s odchylkou $\pm 3\%$ při zjištěné rychlosti nad 100 km/hod. Tato odchylka není promítnuta do zobrazené rychlosti na radaru, nýbrž ji musí zohlednit sám zasahující policista. Do dané tolerance se zahrnují všechny aspekty, které by mohly zapříčinit odchylky na radaru, s tím, že stav pneumatik rozhodně nemůže ovlivnit naměřenou rychlost o 72 km/hod., což konstatoval i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 31. 1. 2011, č. j. 8 As 27/2010-75. Žalovaný rovněž neshledává důvodné námitky žalobce ohledně neprovedení výsledku zasahujících policistů, když v dané věci bylo bez jakýchkoliv pochybností prokázáno, že zasahující policisté postupovali v souladu s návodem k obsluze rychloměru, který byl náležitě kalibrován a který obsluhoval proškolený policista. Námitky žalobce o podhuštěných pneumatikách na policejním vozidle žalovaný považuje za ryze účelová. S ohledem na výše uvedené žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě rozhodl soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť právné zástupce žalobce i žalovaný se po řádném poučení, že mohou vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.
6. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
7. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 26. 1. 2015 byl správnímu orgánu I. stupně Policií České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor služby dopravní policie, Dálniční oddělení Řehlovice, oznámen přestupek žalobce, jehož se měl dopustit dne 21. 1. 2015 v 11:30 hodin, na úseku silnice č. I/13, v katastru obce Komořany, ve směru jízdy na Chomutov, kdy jako řidič osobního automobilu tovární značky BMW 320D XDRIVE 3C, reg. zn. „X“, překročil nejvyšší povolenou rychlost, kdy mu na úseku, kde je nejvyšší povolená rychlost stanovena na 90 km/hod. byla naměřena rychlost 167 km/hod. Po provedeném odečtu tolerance radaru tak jeho rychlost dosahovala 162 km/hod. Součástí úředního záznamu byla i příslušná

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

fotodokumentace, oznámení o spáchání přestupku, ověřovací list k rychloměru a osvědčení zasahujících policistů o proškolení měření rychloměrem.

8. Dne 8. 4. 2015 bylo nařízeno ústní jednání, jehož se účastnil tehdejší zmocněnec žalobce. Během jednání bylo přečteno a hodnoceno oznámení o spáchaném přestupku, ověřovací list silničního radarového rychloměru, výpis z evidenční karty řidiče a v neposlední řadě bylo provedeno studium fotodokumentace. Tehdejší zmocněnec žalobce v reakci na provedené dokazování při daném ústním jednání uvedl, že žalobce si není vědom žádného přestupkového jednání. Dále uvedl, že žalobce si při jízdě povšiml, že zasahující policejní vozidlo má podhuštěné pneumatiky a navíc je žalobce přesvědčen, že měření jeho vozidla bylo provedeno v rozporu s návodem k danému rychloměru, což vedlo ke zkreslení rychlosti jeho vozidla. V reakci na to pak tehdejší zmocněnec žalobce navrhl, aby byl proveden výslech zasahujících policistů a aby byla do spisu pořízena katastrální mapa místa, kde k údajnému přestupku mělo dojít, aby bylo možno ověřit, zda měření vozidel v daném úseku není činěno v rozporu s návodem na použití rychloměru. Tehdejší zmocněnec žalobce po uskutečnění jednání pak ještě zaslal správnímu orgánu I. stupně písemné podání ze dne 24. 4. 2015, v němž blíže rozvedl svoji argumentaci podhuštěnými pneumatikami a vlivu na přesnost měření. Poté správní orgán I. stupně dne 29. 4. 2015 vydal rozhodnutí pod č. j. MmM/051805/2015/OSČ-P/VŠ, jímž byl žalobce shledán vinným z přestupku, jak bylo vymezeno v úvodu tohoto rozsudku. Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, jakožto odvolací orgán, po postoupení spisu pak žalobcovo odvolání, které bylo podáno v blanketní formě a zůstalo nedoplněno, bez dalšího zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně pravomocně potvrdil.
9. Na tomto místě soud podotýká, že v předmětné věci již jednou rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 31. 5. 2018, č. j. 78 A 29/2015-48, kdy žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud v rozsudku nepřisvědčil žádné ze žalobních námitek vyjma námitek žalobce ohledně toho, že žalobci se podařilo konkrétními tvrzeními zpochybnit dosavadní skutková zjištění správních orgánů, a proto bylo na správních orgánech, aby je v dalším řízení potvrdily nebo vyvrátily, což však neučinily. Krajský soud v prvotním zrušujícím rozsudku dovodil, že závěry správního orgánu I. stupně nemají oporu v nashromážděných podkladech, neboť není zřejmé, na základě čeho dovodil, že místo měření a následně samotné měření bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze a není tak dán důvod, pro který by bylo nutné vyslechnout zasahující policisty. Dále krajský soud v prvotním zrušujícím rozsudku dovodil, že následně se ani žalovaný nepokusil vyslechnout zasahující policisty, založit do spisu mapu, zachycující úsek, na kterém bylo prováděno měření, nebo si zajistit odborné vyjádření výrobce měřicího zařízení o tom, jaký vliv na přesnost měření rychloměrem mají vliv podhuštěné pneumatiky a zda policisty zvolené místo k měření mohlo způsobit reflexi ovlivňující přesnost měření. Krajský soud pak v tomto směru uzavřel, že nemá za to, že je nutno bez dalšího vyhovět všem důkazním návrhům žalobce, avšak je nutno dokazování doplnit alespoň např. o odborné vyjádření výrobce měřicího zařízení vyvracející námitky žalobce ohledně vlivu podhuštěných pneumatik na přesnost měření či vyloučení reflexe při měření. V těchto skutečnostech spatřoval krajský soud zásadní pochybení správních orgánů, neboť neučinily vše nezbytné tak, aby byl dle ust. § 3 správního řádu zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a jejich závěry nemají potřebnou oporu ve spise ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
10. Ke kasační stížnosti žalovaného byl ovšem prvotní zrušující rozsudek krajského soudu Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2018, č. j. 7 As 293/2018-19, a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud přitom oproti krajskému soudu neshledal, že by závěry žalované strany neměly oporu v nashromážděných podkladech.

11. Na tomto místě soud podotýká, že je v řízení podle ust. § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán shora uvedeným právním názorem Nejvyššího správního soudu obsaženým ve výše citovaném rozsudku.
12. Po přezkoumání skutkového a právního stavu v reflexi výše předestřené závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba z hlediska žádné z uplatněných žalobních námitek není důvodná.
13. Pokud se jedná o námitku týkající se nedostatečně vymezeného místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, krajský soud uvádí následující.
14. Správní orgán I. stupně v daném případě konkretizoval místo, kde mělo dojít k protiprávnímu jednání žalobce jako „*silnice č. I/13 směr Most-Chomutov, v katastru obce Most, část Komořany*“. Náležitostmi výroku rozhodnutí o přestupku se již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud, jmenujme např. jeho rozsudek ze dne 08. 01. 2015, č. j. 9 As 214/2014-48 (dostupný též na www.nssoud.cz), v němž uvedl: „*Smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je to, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt poškozen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Při tom je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Pouze z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí. Silnice č. I/13 směr Most-Chomutov dosahuje mnohakilometrové délky, nicméně žalovaná strana si této skutečnosti nepochybně byla vědoma, když ve výroku prvostupňového rozhodnutí bylo současně vedle definování čísla silnice a směru jízdy pojmenován i úsek, kde k přestupkovému jednání mělo dojít, a to: „v katastru obce Most, část Komořany“. Z takto vymezeného místa, jako je tomu ve výroku rozhodnutí orgánu I. stupně, je opravdu těžko zjištělné, kde přesně mělo k protiprávnímu jednání dojít. Správní orgán I. stupně měl proto nepochybně místo skutku ve výrokové části vymezit přesněji, ač již uvedením příslušného kilometru silnice, zmíněním blízkého dominantního objektu či vypsáním GPS souřadnic tak, jak byly uvedeny v úředním záznamu Policie ČR ze dne 22. 1. 2015. Na druhou stranu, je však důležité zmínit, že není možné, aby u přestupků překročení nejvyšší povolené rychlosti bylo místo spáchání ve výroku rozhodnutí vymezeno na metr přesně, nýbrž dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 05. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39 (dostupný též na www.nssoud.cz), postačí vymezení určitého více, či méně dlouhého úseku komunikace, a tak tomu bylo i v tomto případě. Výrok rozhodnutí navíc obsahuje datum a čas spáchání přestupku. Je proto zcela vyloučené, aby byl žalobce poškozen pro tentýž skutek vícekrát. S ohledem na výše uvedené tak soud shledal, že námitka žalobce není důvodná.*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

15. V dalším okruhu žalobních námitek pak žalobce zpochybnil věrohodnost zjištěného skutkového stavu, když namítal zejména neprovedení výsledku zasahujících policistů v důsledku chybně provedeného měření rychloměrem. K tomu krajský soud uvádí reflektující závěry vyslovené ve shora citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2018, č. j. 7 As 293/2018-19, následující.
16. Dle ust. § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), je správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.
17. Správní orgány postavily svá rozhodnutí na tom, žalobce uvedené ustanovení porušil, neboť dne 21. 1. 2015 v 11:30 hodin, na silnici č. I/13 v katastru města Most, část Komořany, při jízdě ve směru Most – Chomutov jako řidič motorového vozidla překročil nejvyšší povolenou rychlost 90 km/h o více než 50 km/h; laserovým silničním rychloměrem Ramer 10 C (umístěným na policejním vozidle) mu byla naměřena rychlost 167 km/hod (162 km/h po odečtení možné odchylky měřicího zařízení $\pm 3\%$).
18. V dané věci správní orgány dostaly požadavku, aby zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku, čili postupovaly v souladu s názorem vysloveným v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, které je publikováno ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 3014/2014 Sb. a také na www.nssoud.cz. Shromážděné důkazy vytvořily jasnou představu o průběhu celého skutkového děje a bez důvodné pochybnosti z nich vyplývá přesvědčivý závěr o tom, že žalobce překročil maximálně dovolenou rychlost o více než 50 km/h. To vyplývá (vedle úředního záznamu sepsaného zasahujícími policisty prap. M. S. a pprap. R. Z. – k použitelnosti úředního záznamu viz např. rozsudky zdejšího soudu ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 As 53/2017-42, či ze dne 20. 9. 2018, č. j. 4 As 135/2017-42) zejména z výstupu pořízeného měřícím zařízením Ramer 10 C. Na tomto výstupu je jednoznačně zobrazeno měřené vozidlo, jakož i jím dosažená rychlost (167 km/h). Součástí správního spisu je přitom ověřovací list daného měřicího zařízení ze dne 3. 4. 2014 a dále osvědčení o tom, že oba zasahující policisté úspěšně absolvovali odbornou přípravu pro užívání silničních rychloměrů Ramer 10 C. Pro danou věc podstatné, že silniční radarový rychloměr byl ověřen v souladu se zákonem č. 505/1990 Sb., o metrologii, z čehož plyne závěr, že měřící zařízení bylo schopné správně změřit rychlost vozidla. Ověřovací list je veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 9/2013-35, či rozsudek téhož soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016-77). Ostatně i z další judikatury vyplývá, že za dostačující podklad lze považovat ověřovací list vydaný metrologickým ústavem a osvědčení zasahujících policistů pro užívání měřicího zařízení (srov. např. rozsudky téhož soudu ze dne 24. 4. 2008, č. j. 7 As 39/2007-66, ze dne 21. 9. 2015, č. j. 1 As 79/2015-56). Judikatura Nejvyššího správního soudu se přitom zabývala i dalšími žalobními tvrzeními, vč. důsledků nedodržení návodu k obsluze (rozsudky ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012-27, ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60), tzv. reflexí (rozsudky ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016-77, ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35, ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014-71), podhuštěnými pneumatikami, resp. důsledky výměny letních pneumatik za zimní a opačně (viz např. rozsudek ze dne 13. 12. 2017, č. j. 7 As 304/2017-41, všechna rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz).

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

19. Např. v posledně uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že „z judikatury zdejšího soudu vyplývá, že je-li pro dané měřicí zařízení vydáno ověření ve smyslu § 7 odst. 1 vyhlášky č. 262/2000 Sb., a toto ověření je platné, lze presumovat správnost měření daného přístroje, přičemž je irelevantní, že došlo k výměně pneumatik.“ Stejně tak v rozsudku ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016-77, zdejší soud vyslovil, že „[m]ěřicí zařízení bylo ověřeno metrologickým ústavem v souladu se zákonem o metrologii. Proto platí, že měřicí zařízení bylo schopné správně změřit rychlost vozidla. Ověřovací list je přitom veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. 3 As 9/2013-35). Nadto lze uvést, že by bylo proti smyslu a účelu úpravy, kdyby metrologický ústav vydával ověření s platností na 1 rok i přesto, že na služebních vozech Policie ČR jsou pneumatiky pravidelně měněny v závislosti na ročním období.“
20. Obdobně viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 210/2016-41, který se zabýval měřením rychlosti měřicím zařízením Ramer 10 C (tedy stejným, kterým byla měřena rychlost v nyní posuzované věci), podle něhož „výhrada stěžovatele k věrohodnosti provedeného měření, vycházející z výměny pneumatik na měřicím vozidle, je zjevně nedůvodná. (...) [P]odle konstantní soudní judikatury je pro věc klíčové, že důkaz o rychlosti byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. srpna 2011, č. j. 1 As 42/2011 - 115). (...) Taktéž v rozsudku ze dne 3. března 2011, č. j. 7 As 18/2011 - 54, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že takové důkazní prostředky (tj. důkazy dodané policií) jsou v zásadě dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, a to zvláště za situace, kdy stěžovatel nepopírá, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě, a toliko tvrdí, že nesouhlasí s naměřenou rychlostí. Pro pořádek možno připomenout, že stěžovatel si mohl vyžádat ověření nebo kalibraci radaru a vydání osvědčení o výsledku (srov. k tomu § 11 odst. 4 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů).“
21. Poukázat lze i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2017, č. j. 8 As 254/2016-67, ve kterém se soud zabýval obdobnou skutkovou situací. Mj. uvedl, že „[s]těžovatel podle správních orgánů a krajského soudu překročil nejvyšší povolenou rychlost, po odečtení odchylky měřicího přístroje, o 60 km/h (v úseku, kde byla nejvyšší povolená rychlost 90 km/h, jel stěžovatel rychlostí 155 km/h, po zohlednění odchylky měřicího přístroje 150 km/h). Naměřená rychlost tak byla vysoko nad horní hranicí formálního znaku přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2. zákona o silničním provozu (Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km.h-1 a více nebo mimo obec o 50 km.h-1 a více.) Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 2. 5. 2013, č. 3 As 9/2013-35, posuzoval námitku zkresleného výsledku měření vlivem rozdílných provozních podmínek (výměna pneumatik policejního vozidla) při kalibraci přístroje a během samotného měření. Ztotožnil se přitom se závěrem městského soudu, podle kterého „právě pro případy, kdy by mohlo být podobnými vlivy měření zkresleno, počítá se s odchylkou měřicího zařízení 3 %, která je na výsledek měření aplikována“. V tehdy souzeném případě Nejvyšší správní soud rovněž přihlédl k velmi významnému překročení povolené rychlosti (po započtení odchylky o 46 km/h) a vyloučil, že by „provozní podmínky měřicího zařízení vůbec mohly mít na výsledek měření tak významný vliv, že by nebyla naplněna skutková podstata daného přestupku.“ [17] Nejvyšší správní soud i v nyní souzeném případě vylučuje tak významný vliv případné výměny pneumatik na výsledek měření, že by nebyla naplněna skutková podstata daného přestupku. (...) V řízení o přestupku je sice důkazní břemeno primárně na správním orgánu (řízení o přestupku vychází ze zásady ofiiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal (§ 52 s. ř.). Správní orgán sám hodnotí jednotlivé důkazy a přikládá jim váhu (§ 50 odst. 4 s. ř.). Není samozřejmostí, že správní orgán akceptuje všechny důkazy navržené účastníkem řízení. Musí však přezkoumatelným způsobem vysvětlit, proč takové důkazy nebudou provedeny.“

22. Důsledky nedodržení návodu měřicího zařízení Ramer 10 C se zabýval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 As 53/2017-42, kde mj. uvedl, že „[p]okud není dodržen návod k obsluze, rychlost vozidla měřícím zařízením zaznamenaná vůbec není (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012-27). Současně však Nejvyšší správní soud konstatuje, že totéž platí i pro radarové měřicí zařízení Ramer 10 C: Pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k jeho zobrazení na displeji měřicího zařízení, ani k jeho uložení. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak měřicí jednotka vyhodnotila proces měření jako správný“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015 - 51) Správní spis v nyní posuzované věci obsahuje fotografický snímek s vyznačením rychlosti; je tedy zřejmé, že interní testy a verifikace měření proběhla úspěšně a snímek je hodnověrný.“
23. Konečně lze zmínit i aktuální judikaturu Nejvyššího správního soudu. Např. v rozsudku ze dne 28. 7. 2018, č. j. 4 As 159/2018-37, Nejvyšší správní soud poukázal na praxi pachatelů přestupků zastupovaných stejným zástupcem jako v nyní projednávané věci. Mj. uvedl, že je mu z úřední činnosti známo, že pachatelé přestupků spočívajících v překročení maximálně dovolené rychlosti používají „typizované námitky (nedodržení návodu k obsluze radaru, nekonkrétní tvrzení ohledně absence či naopak existence zvláštního dopravního značení v místě měření rychlosti apod.), které jeho zástupce opakovaně užívá v mnoha jiných obdobných případech (srov. rozsudek NSS ze dne 8. 3. 2018, č. j. 4 As 152/2017-30, bod 15, a tam citovaná další judikatura). Za těchto okolností lze opět obecně možno pouze poukázat na nevěrohodnost takovýchto typizovaných námitek a tvrzení. (...) Za této situace Nejvyšší správní soud stejně jako krajský soud považuje stěžovatelem požadované provedení důkazu návodem, resp. výpovědí policistů či znaleckým posudkem za nepotřebné a rozporné se zásadou procesní ekonomie. Ověřovací list rychloměru ve správním spise dokládá, že rychloměr byl řádně certifikován, tj. byl technicky plně způsobilý k měření. Záznam o měření je jednoznačný a nevyvolává žádné pochybnosti. Námitky stěžovatele proti způsobu měření, vzhledem k jejich obecné a standardizované podobě (srov. výše) nejsou způsobilé výsledek měření rychlosti relevantním způsobem zpochybnit tak, aby bylo nutné přistoupit k jejich dalšímu ověřování, např. provedením stěžovatelem navržených důkazů.“
24. K této výše předestřené judikatuře se výslovně přihlásil Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku ze dne 18. 9. 2018, č. j. 7 As 293/2018-19, přičemž krajský soud byl v dalším řízení povinen tento náhled ve smyslu ust. § 110 odst. 4 s. ř. s. respektovat, jak ostatně avizoval již výše.
25. Z obsahu správního spisu vyplývá, že správní orgán I. stupně se podrobně zabýval otázkou, zda žalobce spáchal předmětný přestupek. Podrobně vypořádal i žalobcem vznesené námitky, mj. i námitky poukazující na nesprávnost provedeního měření (vč. těch poukazujících na provedení měření v rozporu s návodem, na podhuštěné pneumatiky policejního vozidla atp.). Řádně zdůvodnil i to, z jakých důvodů nepovažoval za nutné vyslechnout zasahující policisty (viz str. 3 a násl. prvostupňového rozhodnutí).
26. Žalobci tedy bylo na základě prvostupňového rozhodnutí známo, z jakých důvodů správní orgán nepřisvědčil jeho argumentaci o nesprávném měření rychlosti, resp. z jakých důvodů Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

neprovedl správní orgán I. stupně jím požadované výsledky policistů. Žalobce však proti zcela konkrétní a obsáhlé argumentaci správního orgánu I. stupně nikterak nebrojil. Podal pouze blanketní odvolání, které nedoplnil ani na výzvu správního orgánu. Teprve v žalobě začal zpochybňovat argumentaci správního orgánu I. stupně. Takový způsob obhajoby vyvolává i pochybnosti o její neúčelovosti (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60, ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, či usnesení rozšířeného senátu téhož soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, vše dostupné na www.nssoud.cz).

27. Správní orgány se dodržáním návodu, resp. možným vlivem podhuštěné pneumatiky na měření rychlosti zabývaly a věc posoudily v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz výše). Zákon zapovídá použít jako důkazní prostředek pouze úřední záznam o podání vysvětlení (viz § 137 odst. 4 správního řádu), nikoliv však jakýkoliv úřední záznam (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, ze dne 26. 4. 2013, č. j. 4 As 17/2012-36, ze dne 20. 7. 2017, č. j. 4 As 135/2017-42, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Pokud pak žalobce poukazoval na nutnost založení mapy „zachycující úsek, na kterém bylo prováděno měření“ do spisu, tak k tomu je třeba uvést, že žalobce v odvolání žádný takový návrh nevznnesl, přičemž z obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, kde k měření rychlosti došlo (viz souřadnice zobrazené na výpisu z měření rychlosti, resp. výrok prvostupňového rozhodnutí). Skutkový stav v dané konkrétní věci zjištěn dostatečně; závěry správních orgánů nejsou v rozporu se spisy, mají v nich oporu a nevyžadují doplnění. Námitky žalobce v tomto směru nejsou jakkoliv opodstatněné.
28. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud proto uzavírá, že předmětnou žalobu z hlediska uplatněných žalobních námitek vyhodnotil jako naprosto nedůvodnou, když napadené rozhodnutí včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno v souladu se zákonem. Na základě všech výše uvedených závěrů soud proto podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku I. rozsudku předmětnou žalobu zamítl.
29. Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první ve spojení s ust. § 110 odst. 3 s. ř. s. soud ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci konečný úspěch a žalovaný, který sice měl ve věci úspěch, žádné náklady nepožadoval, když žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 28. prosince 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)